

i bez povolení navržené jimi exekuce jiným způsobem svého cíle dosáhnouti mohou, neboť vymáhající věřitelé zajisté mají právo, aby na základě pravoplatného exekučního titulu na povinné si vynutili plnění jejího závazku, nájemníku v domě bydlícímu jiný byt opatřiti a tak jej pro vymáhající věřitele uvolniti. Jeví se proto dovolací rekurs důvodným a bylo proto bez ohledu na to, zdali vymáhající věřitelé též jiným způsobem vyklizení bytu toho nájemníkem dosáhnouti mohou, dovolacímu rekursu vyhověti a napadené usnesení změnit a obnoviti usnesení soudu první stolice. Výše útrat, které vzejdou provedením úkonu, povinné uloženého, osobou třetí a které k návrhu vymáhajících věřitelů ve smyslu §u 353 odstavec druhý c. ř. s. povinné k zaplacení předem mohou býti uloženy, závisí dle povahy těchto útrat od volného uvážení soudcovského. Ježto pak v tomto případě povinná při svém výsledku proti složení zálohy vůbec a tím také proti její výši se vyslovila, vymáhající věřitelé výši její 1500 Kč ve svém návrhu blíže neodůvodnili, a útraty tyto dle stavu věci pravděpodobně výše 1500 Kč nedosáhnou, bylo výši této zálohy stanovití volnou úvahou soudcovskou přiměřeně na 800 Kč.

Čís. 4720.

Obnova pachtu (zákon ze dne 30. září 1924, čís. 204 sb. z. a n.).

Propachtovatel má pozemek »ve vlastní správě« (čl. II. b. zák.) nejen tehdy, když jej sám osobně vzdělává, nýbrž i, když ho dává na vlastní účet obdělávati třetími zjednanými osobami.

(Rozh. ze dne 24. února 1925, R I 134/25.)

Soud první stolice vyhověl námitkám propachtovatele a zamítl návrh pachtýřův na obnovu pachtu. **Rekursní soud** zrušil napadené usnesení a nařídil prvnímu soudu, by, doplně řízení, znovu rozhodl.

Nevyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Není sice pravda, co praví dovolací stížnost, že první soud odepřel obnovu pachtu také proto, že propachtovatel vzal pole do vlastní správy a proti tomu že pachtýř stížnosti nepodal, neboť první soudce právě naopak výslovně řekl v důvodech, že tato námitka není odůvodněna, protože pachtýř neměl příčiny proti ní v stížnosti brojiti. Avšak pravdu má propachtovatel s námitkou tou skutečně. První soudce ji chybně rozhodl a rekursní soud měl proto, než zrušil usnesení prvního soudce jako nezralé pro nedostatečné vyšetření první námitky, jakou výměru má pachtýř, tuto námitku, prvním soudcem zamítnutou, přezkoumati a, když by byl dospěl k výsledku, že je oprávněna, bylo by zrušení a doplňování jím nařízené odpadlo. Pachtýř výslovně doznal v protokole ze dne 8. listopadu 1924, že propachtovatel dává obdělávati sporný pozemek Josefem B-em a bránil se námitce propachtovatelově, že vzal pozemek do

vlastní správy, jen tím, že v takovémto způsobu obhospodařování, t. j. vzdělávání třetí zjednanou osobou vzetí do vlastní správy neshledává. V tom však jest na omylu. Ve vlastní správě máme pozemek nejen tehdy, když ho sami osobně vzděláváme, nýbrž i když ho dáváme sice obdělávati třetími zjednanými osobami, avšak na náš vlastní účet, sice by velkostatkář, jenž sám ruky nepřikládá a jen zjednanou čeledí pracuje, nikdy neměl statek svůj ve vlastní režii — náhled to neudržitelný. Potřebí jen čísti pozorně zákon sám, by se seznalo, že ani on nestotožňuje pojem »vlastního obdělávání«, s pojmem »vlastní správy«; pachtýř ovšem musí dle čl. I. čís. 1 zákona ze dne 30. září 1924, čís. 204 sb. z. a n. pozemek obdělávati sám neb s rodinou, ale propachtovatel bere ho dle čl. II. b) do vlastní správy, když na něm chce sám neb s rodinou »hospodařiti«, což ovšem možno i při obdělávání zjednanými osobami.

Čís. 4721.

Zatížen-li podíl (část podílu) spoluvlastníka fideikomisární substitucí, jest vlastník nezatíženého podílu oprávněn a povinen, by o zrušení spoluvlastnictví žaloval i předního dědice i poddědice.

Žaloba, již domáhá se manžel na manželce zrušení spoluvlastnictví ku společné nemovitosti, jest předčasnou, byl-li k žalobě manželky proti manželovi povolen rozvod z viny manželovy a manželka domáhá se na manželovi zrušení smlouvy, již byl na něho převeden podíl nemovitosti.

(Rozh. ze dne 24. února 1925, Rv I 1755/24.)

Vlastnictví k nemovitosti, o niž ve sporu šlo, bylo rozděleno tak, že příslušelo jednou čtvrtinou Josefu M-ovi, třemi čtvrtinami jeho manželce Filomeně M-ové. Na dvou čtvrtinách, náležejících Filomeně M-ové, vážla fideikomisární substituce. K žalobě Filomeny M-ové bylo její manželství s Josefem M-em rozvedeno od stolu a lože z viny Josefa M-a. Rozsudek nebyl v čase rozsudku první stolice ještě v právní moci. Žalobu Josefa M-a, domáhající se na Filomeně M-ové a jejích fideikomisárních substitucech zrušení spoluvlastnictví, oba nižší soudy pro tentokrát zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Odvolatel tvrdí, že když rozsudek soudu první stolice povolující rozvod manželství jeho a žalované z odvolatelovy viny, nebyl v době vydání napadeného rozsudku v právní moci, nenabyla žalovaná ještě oprávnění žádati zrušení svatební a postupní smlouvy ze dne 11. listopadu 1910 a nemůže proto s úspěchem tvrditi, že odvolatelova žaloba jest v nečas, to tím méně, ježto mu vypověděla správu svých tří čtvrtin rolnické usedlosti, jejíž zdárné hospodářské užívání závisí od osobní činnosti hospodářovy, žalovanou takto znemožněné. Odvolateli jest přisvědčiti potud, že skutečnost, že rozvod manželství byl soudem první stolice povolen z odvolatelovy viny a že žalovaná bude po případě moci podle pravoplatného tohoto rozsudku žádati zrušení svatební smlouvy podle §u 1264 obč. zák., nemůže zakládati nevčasnost odvolatelovy žaloby o zrušení spoluvlastnictví podle §u 830 obč. zák., poněvadž při posu-